

BABILONIA

¡Cécidit, cécidit Bábylon illa magna!
APOCALIPSIS C. XIV

Els raigs del sol se fonen abans d'hora
sota les bromes que'l mal temps congría;
y allà al fons Babilonia pecadora
al peu dels ídols se revolca impía.

L'ha vist el persa qu'ambiciós l'assetja,
folgant en sos palaus bastits de cedre,
que tenen tots com a superba petja
el llom macís dels elefants de pedra.

L'ha vist tirana, dominant la terra,
vestint la porpra de les gents vensudes,
fent sacrifici dels esclaus de guerra,
vexant les tribus d'Israel vingudes.

Al seu entorn, com ona movedissa,
de Cyrus rey s'hi empeny la gent traydora,
en l'ampla vayna son coltell qu'hi frissa,
y en el buyrach la fletxa brunzidora.

Mes Babilonia s'ha sentit robusta,
y ab brams de guerra al enemich provoca;
y avansa'l pit y la mirada augusta
del mur gegant per la més alta boca.

Cyrus aguanta sa feresa muda.
La gran tirana, qu'en son bras refia,
veyent del persa sa virior temuda,
cerca'l plaher en desfermada orgía.

La nit s'esten.... ¡que misteriosa y bruna!
sota l'embull d'espessa nuvolada
no s'obrità pel cel ni un clap de lluna
que torbe'l goig de la ciutat malvada.

La nit s'esten.... ¡que trista y silenciosa!
entre'l brugit del poble que delira
se sent la veu d'un cor que no reposa
y'l psalmejar d'una arpa que suspira.

Desgranant la planyenta melodía,
al Deu de Jehová la veu implora.
¡Es Israel qu'en l'esclavatge plora
tot recordant la llibertat d'un dia!

* * *

Jove es el rey; en son palau acobla
dins la gran sala de l'orgía impura
tots els guerrers de descendencia noble,
les dames totes de galan figura.

Penjolls de rosa en esclatant florida
omplen la sala de plascenta aroma;
y a respirar el dols perfum convida
l'ayre qu'engendran els ventalls de ploma.

Del vi més dols les gerres d'or s'omplenan,
vessa l'escuma en aromàtich rastre
y a plè gosar les copes van y venen
sobre les taules fines d'alabastre.

Entre l'esclat de folla embriaguesa
polsan l'arpa triades concubines,
lluhint, al bò de sa oriental bellesa,
l'ample collar de joyes coralines.

Mes Baltasar, el rey, al deus invoca
y alsa la copa y ab deliri esclama:
—¡Que tots abeuren la sedenta boca
en el vàs d'or que Jehovà'ns reclama!—

Al primer glop del llavi qu'hi reposa,
l'esprit de Deu en el convit penetra
y en l'ampla llenca de paret se posa
y escriu tres mots de misteriosa lletra.

—¡Assí, els profetes!—el gran rey mormola,
qu'en jàs de ploma, tremolant, s'agita;
mes a sos peus encara més tremola
l'axàm de màgichs que'l palau habita.

Sola s'aguanta l'imponent figura
de Daniel, que'ls signes interpreta:
—Salut, oh rey; per vostra desventura,
es Jehovà qui us parla pel profeta!

“¡T'he vist malvat en dominar als pobles;
per xò he contat les hores de ta vida!
¡Vull esborrar ton nom y'l dels teus nobles,
vull ta corona en dos bocins partida!„

“¡L'Eufrates tot no sents com s'abalansa?
Pel riu axut ton enemich s'apropa;
¡Déxala ja l'escumejanta copa,
que'ls goigs s'allunyan y la mort s'atansa!„—

Calla'l profeta; de la sala impura
cedeix la porta a la rogenca flama!...
—¡Cyrus, oh persa!—Baltasar murmura,
—¡Cyrus, oh rey!—el gran profeta esclama!

Esplèndit riu el despuntar del dia
per l'ampla volta asserenada y blava;
y allà en el fons la dèbil llum espia
palaus en runes de grandesa brava.

Y entre'l brugit de la mortal pahura
qu'en la cayguda Babilònia impera,
se sent la veu d'un psalmejar que sura,
com el sospir frissós d'un cor qu'espera.

La melodia va crexent.... tot d'una,
vibra en triomf la veu psalmejadora!
¡Canta Israel, entre l'estesa runa,
del dia lliure la naxenta aurora!